

дите и болките на народа си.

В Свети Димитър нямаше никого.

Само няколко слабо трептящи воценици осветяваха таинствения полумрак на светата сграда. Чудотворецът го гледаше с ясни си взор.

Царят коленичи. Буря от разни мисли, тревоги, безпокойства се виеше в душата му.

- Помогни ми, научи ме... - и царят наведе чело, изля в горещ шъпот отровната горчилка на сърцето си. Сетне спря пред гробниците на братята и ~~майка~~ си. Сам, сам... никому комуто ~~да~~ би могъл да открие душата си, да облекчи сърцето си... Иоан бе млад, Мария невръсна, царица Елена живееше тихо и уединено вдовишкия си хребей, всеки ден все повече Целгуба се отдалечаваше от сърцето му... А синовете на сестрите му - Бсрил, Слав бяха най-прикритите врагове. Хриз ^{бе} отново бе надигнал непокорно глава. За това той го бе изгенил от Просек и на негово място бе изпратил верния си Шишман.

Той доближи до гроба на Мария. Над бялата мраморна плоча гореше голямо златно кандило.

Колко кратка бе утехата на лъчезарната ѝ усмивка... Като падаща звезда бе блеснала тя само за миг в тъмния шемет на живота му. ^{low} А спомянът за Ефросина и дните, прекарани във Визанс, бе вече тъй блед, тъй далечен...

Нима целият си ^{и го} живот той щеше да прекара само в неспирни борби и тревоги? Една след друга се надигаха, като тъмни зли чудовища, напасти и угрози. ^и Щеше ли той да издържи до край, да има силата до край да надделява над жестоката орисница на племето си?

Той излезе отново мина край новостроящата се купел, нагледа майсторите, даде им съвети, и се отправи към ^{та} сатрия Асенов замък, надвесил тесните си стени над Етъра. Научил се за